

*Zimní
romance*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Zimní romance

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Zimní romance – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zimní romance

STEPHANIE LAURENSOVÁ

Zimní romance

Český název: Zimní romance
Název anglického originálu: By Winter's Light
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Petra Kudrnáčová
První vydání: MIRA Books, 2014
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2014 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3321-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3322-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3323-1 (PDF)

Můj vděk si zaslouží ti, kteří umožnili vznik této knihy:

Nancy Yostová, mimořádná agentka, která mi více než tři roky naslouchala, rozmlouvala se mnou a pozorovala, jak se kolem nás proměňuje vydavatelský svět,

Tara Parsonsová, vedoucí redakce MIRA Books, která mi radila a starala se o to, aby práce probíhaly ke spokojenosti nás všech,

všichni z nakladatelství MIRA Books a Harlequin, díky nimž tato kniha spatřila světlo světa a je dostupná mým čtenářkám na celém světě.

Bez vás by ji moje čtenářky nemohly číst!

1. KAPITOLA

23. prosinec 1837

Panství Casphairn, údolí Casphairn, Skotsko

Daniel Crosbie měl pocit, jako by prožíval několikery Vánoce najednou. Pohledem přejel velkou síň naplněnou k prasknutí šesti rodinami Cynsterů a dalšími lidmi z panství a dovolil si chvíli vychutnávat jak neočekávané štěstí, které ho potkalo, tak z něho plynoucí naději.

Všichni si dopřávali vydatnou večeři pořádanou na uvítání hostů, kteří přijeli, aby se účastnili slavností plánovaných na následujících deset dní. Jak tomu Daniel rozuměl, čekala je zajímavá kombinace Vánoc, starodávných svátků Yuletide a skotských oslav nového roku – Hogmanay. Přítomní seděli u dlouhých stolů většinou na lavicích, někteří v křeslech, všichni s rozzářenýma očima a úsměvy na rtech. Místností se rozléhal veselý hovor a smích. Z rozjařených tváří, které zalévalo teplé světlo svící z masivních lustrů zavěšených na těžkých řetězech z klenutých stropů, sálala radost a očekávání. Velký sál, ústřední místnost domu, dělal čest svému jménu. Prostor vymezený silnými zdmi ze světlého

kamene byl dost rozlehlý, aby pojal kolem šedesáti příslušníků klanu Cynsterových a rodin lidí pracujících v rodinném sídle, které fungovalo jako malá vesnice.

Daniel, z jehož příbuzných již nikdo nežil, trávil Vánoce s Cynsterovými posledních deset let – působil jako domácí učitel v rodině pana Alasdaira Cynstera a jeho manželky Phyllidy –, ale poprvé v tomto desetiletí se Cynsterovi k oslavě vánočních svátků sešli na severu. Šest rodin Cynsterových – šest rodin spřízněných s vévodstvím St. Ives, kam patřila rodina Ďábla neboli vévody ze St. Ives, rodina jeho bratra Richarda a rodiny bratranců Vanea, Harryho, Ruperta a Alasdaira – vždy slavilo vánoční čas společně. Často se k nim přidávali další příbuzní, kteří ovšem tento rok nepřijeli. Dlouhá cesta do údolí v západní části nížin, do domova Richarda Cynstera a jeho ženy Catriony, v němž led a sníh pokryl zem mnohem dříve, než očekávali, odradila všechny kromě těch nejdohodlanějších.

Ze zvyku se Daniel podíval na své svěřence – z nichž brzy budou bývalí svěřenci – sedící u vedlejšího stolu s bratranci z prvního a druhého kolena. Šestnáctiletý Aidan a patnáctiletý Evan v oblasti vzdělávání již nespádali do Danielovy péče, neboť odešli do Etonu, přesto na ně Daniel stále dohlížel, když byli doma – což rodiče oceňovali a chlapci, kteří na něho dávno přivykli, ochotně snášeli. V té chvíli se oba bavili s bratranci s takovým zápalem, až Daniela napadlo, co asi chystají. V duchu si poznamenal, aby to později vyšetřil. Jason, nejmladší syn a poslední Danielův žák, byl podobným způsobem

zabraný do hovoru se skupinou potomků Cynstero-
vých blízkých jeho věku. Jasonovi bylo jedenáct let
a v nadcházejícím roce zahájí i on formální vzdělá-
vání – tato okolnost stavěla Daniela donedávna před
nepříjemnou otázkou, co bude dělat potom.

Až Jason odejde do Etonu a v domácnosti Alas-
daira Cynstera v devonském Colytonu nezůstanou
žádní chlapi, čím si bude jako učitel vydělávat na
živobytí?

Ta otázka ho pronásledovala několik měsíců, uvě-
domoval si totiž, že pokud má mít šanci na život,
o jakém v poslední době snil a o jaký byl odhodla-
ný bojovat, potřebuje mít jisté zaměstnání – místo,
pozici se stálým platem nebo prebendou.

Lámal si hlavu, snažil se promýšlet možnosti, než
si ho před časem pan Cynster – Alasdair – zavolal
do knihovny a předložil mu návrh, kterým v zása-
dě vyslyšel jeho modlitby.

V minulých letech Daniel při několika příleži-
tostech pomáhal Alasdairovi, jenž se zajímal o sta-
rožitné šperky, s dokumentováním nově pořízených
kousků a prokazováním jejich původu, kromě toho
katalogizoval sbírku vzácných knih, které Alasdair
zdědil po bývalém vlastníkovi panství. Na základě
toho mu Alasdair se souhlasem Phyllidy předložil
návrh na další spolupráci po odchodu Jasona do
Etonu. Pokud bude Daniel chtít zůstat v Colytonu
jako člen jejich domácnosti, rádi by ho zaměstnali
jako osobního sekretáře a písaře, který by pomáhal
Alasdairovi s jeho zálibami.

S novou prací se poжил i štědrý plat. O takových
podmínkách se Danielovi ani nesnilo. Nejen že mu

nová pozice vyhovuje, ale zároveň vyřeší všechny jeho potíže.

A především mu umožní požádat o ruku Claire Meadowsovou.

Pohlédl napravo. Claire – paní Meadowsová –, oblečená do šatů z měkké vlny v tlumeném odstínu modré, seděla na opačné straně stolu o dvě místa dál. Pracovala jako guvernanka u Ruperta Cynstera. Protože Rupert a Alasdair byli bratři, setkávali se Claire a Daniel při rozličných rodinných událostech poměrně často. V takových případech bylo zvykem, že učitelé a guvernanky spojili své síly, podělili se o zodpovědnost a společně trávili čas. Právě teď se s Claire bavila guvernanka z Casphairnu, slečna Melinda Spotswoodová, milá dáma s páteří z oce-li. Z druhé strany vedle Melindy a proti Danielovi seděl její kolega Oswald Raven, učitel na zdejší panství, o několik let starší než Daniel. Vždy s uhlazenou tváří, ale pilně a oddaně se věnoval svým svěřencům. Raven se přes stůl bavil s panem Samuelem Morrisem, který seděl vedle Daniela a náležel k domácnosti Vanea Cynstera z Kentu. Morris, nejstarší ze skupiny, jenž díky své baculaté postavě působil žoviálně, byl velmi vzdělaný a svým svěřencům vládl přísně a nesmlouvavě.

Všech pět vychovatelů se setkávalo a dělilo o povinnosti již dříve, panovala mezi nimi přátelská a uvolněná atmosféra. V příštích dnech měli za úkol dohlížet na celý houf dětí Cynsterových – alespoň těch mladších. Skupinka starších, sedmnáctiletých v čele s osmnáctiletým Sebastianem Cynsterem, markýzem z Earithu a budoucí hlavou

domu, se postará o sebe i o své šestnáctileté a patnáctileté příbuzné. Ale zbývalo ještě šest chlapců ve věku do třinácti let a sedm děvčat, kterým bylo od osmi do čtrnácti let, a na ně budou muset učitelé a guvernantky dohlédnout a příhodně je zaměstnat.

Nikdo netušil, co by nezbedné děti prováděly bez bedlivého dozoru.

Vychovatel či učitel dětí v rodinách Cynsterových si rozhodně nemohl stěžovat na nudu.

Daniel se na Claire dokázal nedívat jen chvíli. Navzdory pestré a veselé společnosti kolem něho, navzdory hlučnému hovoru a smíchu – navzdory mnoha krásným a nepochybně půvabným tvářím, ta její zářila jako hvězda na obloze. Neustále přitahovala jeho pohled a poutala jeho pozornost.

Činila tak od okamžiku, kdy ji před několika roky poprvé spatřil na jedné z letních rodinných oslav v Cambridgeshire. Následně se občas potkávali, například na svatbě v Londýně, na narozeninách a oslavách podobných té současné.

Při každém setkání ho Claire přitahovala stále silněji, vnímal ji intenzivněji, až se mu v mysli zformuloval jasný záměr, kterému již nedokázal odolávat, natož ho popírat.

Rozhodně ho dál nemohl ignorovat.

„Když počasí vydrží,“ promluvil Raven na Daniela, „a omladina vyrazí na koně, musíme pro naše svěřence vymyslet vhodnou zábavu.“

Raven, který seděl zády ke stolu, u něhož se živě bavily nejstarší děti, se k nim otočil a zeptal se jich, co tak zaujatě probírají. Dozvěděl se, že plánují

vyjížděku na koních, aby zjistily, kde se pohybují stáda vysoké zvěře.

Daniel kývl. „Pokud to bude možné, vezmeme ty, které nám zůstanou na starost, ven.“

„Určitě,“ souhlasila Melinda a odvrátila se od Claire, aby se zapojila do hovoru. „Musíme využít každý hezký den. Nabízela jsem Claire, že v případě příznivého počasí, by čtrnáctiletá děvčata mohla zítra ráno obstarat větvičky k výzdobě sálu.“ Melinda ukázala na holé kamenné zdi s několika krby s klenutými vstupy, zcela bez vánočních dekorací. „Je zvykem zkrášlit je dvacátého čtvrtého prosince, což je zítra.“

„Slyšel jsem,“ vložil se do hovoru Morris, „že místní dodržují nějakou tradici s vánočním polem.“ Podíval se tázavě na Ravena.

„Ano, skvělý nápad,“ pochválil ho Raven. „Na vánoční poleno je nutné vybrat kus dřeva správné velikosti a potom ho vyřezat. Tím chlapce zaměstnáme na celé hodiny. Promluvíme se služebnictvem, aby zařídili všechno potřebné.“

Daniel sklouzl pohledem zpátky ke Claire. Sledovala rozhovor s klidným výrazem, jímž dávala najevo souhlas s návrhy. Světle hnědé vlasy se leskly v záři svící, v obličejí s jemnými rysy a mléčně bílou pletí vynikaly růžové rty a velké oříškově hnědé oči pod mírně klenutým hnědým obočím. Představovala pro něj prototyp ženství.

Fakt, že je vdova – ovdověla velmi mladá –, nepovažoval za důležitý, přesto ji životní zkušenost, jak se zdálo, naplnila určitou rezervovaností, obezřetností a důstojnějším chováním, než lidé očekávají u dobře vychované dámy ve věku dvaceti sedmi let.

Její postavení – byla příslušnicí nižší šlechty, která zchudla ve špatných časech – se podobalo Danielovu, ale přesněji její situaci neznal. Ani mu na ní nezáleželo. Ocitli se ve stejnou dobu na jednom místě, co se stane dál... záleží na nich.

Do skotského Vale přijel odhodlaný zkusit své štěstí – využít příležitost, aby promluvil s Claire, vyslovil se, zjistil, jestli sdílejí stejné naděje a jestli se mohou vyplnit jeho sny.

Výbuch smíchu a hlučný hovor přitáhl jeho pozornost k velkému stolu.

Dvanáct Cynsterových sedělo na vyvýšeném stupni u zdi místnosti, což byla tradice, kterou zde dodržovali pravděpodobně už od středověku. Šesti manželským párům – mužům a ženám středního věku, pohledným, výřečným a plným elánu – dělali společnost tři příslušníci nejstarší generace, usazení na jednom konci tabule. Nejbližší u krbu seděla Helena, vévodkyně vdova ze St. Ives, matka Ďábla a Richarda, ochránkyně rodu. K ní se na její přání připojila Algaria, stará vychovatelka Catriony, a McArdle, vysloužilý tajemník zdejšího panství, nyní na odpočinku. Ti tři byli vrstevníci a soudě podle jejich pohledů a gest, vyměňovali si živě postřehy, týkající se ostatních v hale. Daniel potkal vévodkyni vdovu několikrát a stal se tedy již předmětem důkladné prohlídky. Zmocňoval se ho nepříjemný pocit při pomyslení na to, jak ho ona či černoooká Algaria posuzují.

Komentář pronesený hlubokým hlasem a následovaný smíchem přitáhl pohled Daniela zpátky na zástupce generace Cynsterových, která právě vládla.

Potomci jim rostou rychle, již vykazují známky silných, rozhodných jedinců, kterými mají potenciál se stát, ale jejich světu zatím panuje dvanáct osobností, sedících u vyvýšeného stolu.

Daniel Cynsterovy – zejména těch šest párů – sledoval posledních deset let. Všichni pánové se narodili do bohatství, ale co se svými životy dokázali – všichni si vedli více než dobře –, nevycházelo jen ze zděděných výsad. Každý z nich disponoval nezpochybnitelnou energií – vyváženou kombinací moci, schopností a vnímavosti –, kterou Daniel oceňoval, obdivoval a snažil se o ni. Trvalo mu nějakou dobu, než si uvědomil, odkud ta síla pramení – jejím zdrojem byly ženy. Manželství. Vztah – hluboký, silný, pevný –, jenž každého z těch šesti mužů poutá k jeho dámě.

Daniel pochopil, v čem tkví podstata jejich štěstí, a přál si získat totéž.

Přejel pohledem ke Claire. Jakmile ji poznal, věděl, s kým chce navázat takový vztah.

Nyní se ocitl na nejlepší cestě k naplnění svého snu – byl odhodlaný požádat ji o ruku a doufal, že ji přesvědčí, aby souhlasila.

Chtěl pro to udělat všechno.

Když mu osud v podobě Alasdaira Cynstera zametl cestičku, nastal čas sebrat odvalu a jednat.

Naděje, očekávání a nervozita mu svíraly žaludek.

Ale byl připravený se posunout. Věděl, co ke Claire cítí, a domníval se, že i ona k němu chová podobné pocity. Rozhodně musí nejprve zjistit, jestli se nemýlí – a jestli vzájemné sympatie mohou přerůst v něco silnějšího.

Claire na sobě cítila pohled Daniela Crosbieho velmi intenzivně – ne-li dokonce nesnesitelně. Zřetelně si uvědomovala jeho zájem. Vytrvalý, soustředěný způsob, jakým se na ni díval.

Přála si, aby to nedělal – aspoň mysl jí napovídala, že by si to měla přát. Ovšem emoce – hloupé a pošetilé – rozumu oponovaly, dokonce si připadala polichocená... takový přístup ze své strany ovšem považovala za bláhový. A lehkomyšlný.

Ano, musela uznat, že Daniel bezesporu patří k hezkým, pohledným, čestným a úctyhodným mužům. Nebyla natolik hloupá, aby si představovala, že jí od něho hrozí nějaký neslušný či pokoutní návrh.

A právě v tom se skrýval problém. Měl tmavě hnědé husté a rovné vlasy, úzký obličej, vysokou, atletickou postavu a něžné, inteligentní, oříškově hnědé oči. Byl příliš hezký, příliš uhlazený, příliš milý – přičila se jí představa, že ho musí ranit kategorickým odmítnutím plánů, které nejspíš sprádá. Které, jak se silně obávala, skutečně zamýšlí vyjádřit.

Líbil se jí a klidného přátelství, které mezi nimi vzniklo, si cenila natolik, že neměla nejmenší chuť sledovat jeho zklamání, které by nepochybně cítil, pokud by byla nucena říci mu ne. Pokud by musela odmítnout nabídku, kterou se jí podle jejího neblahého tušení chystal předložit.

V představách o budoucnosti ho neviděla po svém boku – nebo přesněji sebe vedle něho. Každopádně se nevydají po společné cestě. Ale přesvědčit o tom džentlmena jako on...

Jen při tom pomýšlení ji píchlo u srdce.

Zdalo se, že jí nezbyvá než se mu vyhybat, ale následujících deset dní měli být společně uvězněni v panském sídle. Tušila, že bude potřebovat každý kousek vynalézavosti a pohotovosti, kterou vládne, aby ho tak dlouhou dobu udržela v dostatečné vzdálenosti.

Nejsou to lákavé vyhlídky, ale co jiného se dá dělat?

Žít ze dne na den. Tím se řídila v časech bezprostředně po manželově smrti a ani nyní nedokázala vymyslet nic jiného, co by jí mohlo pomoci.

Otočila se na Melindu a řekla: „Alathea mě žádala, abych dohlédla především na děvčata paní Phyllidy – Lydii a Amaranthu –, protože jsou tady nejmladší. Pokud mám vzít starší děvčata na výpravu pro chvojí, vymyslíme pro ty mladší něco jiného, nebo je spojíme?“

Melinda potřásla hlavou. „Čtyři čtrnáctileté dívky tvoří příliš uzavřenou skupinu – v čele s Louisou. Nemusíme jejímu vlivu podrobovat další děti.“

Všichni učitelé a guvernanky věděli, že dcera Ďábla Cynstera je pěkné kvítko – moc chytré, přesvědčivé děvče se schopností prosazovat svou vůli.

„Chtěla jsem navrhnout,“ pokračovala Melinda, „že vezmu tři mladší – Margaret, Lydii a Amaranthu – do kuchyně. Kuchařka slíbila, že upeče vánoční koláčky, a ony jistě rády přiloží ruku k dílu.“

Claire kývla. „Jistě. Postarám se tedy o čtyři starší děvčata.“ Obklopit se čtrnáctiletými dívkami jí umožní zůstat jeden den v bezpečí. „Jaké větvičky tady obvykle používáte k výzdobě, kam pro ně máme jít a kolik jich je třeba přinést?“

Lucilla Cynsterová, nejstarší dcera hostitelů a budoucí paní z Vale, poslouchala své dvojče – bratra Marcuse, který seděl vedle ní a popisoval veškeré podrobnosti místní lovecké sezóny bratrancům Sebastianovi, Michaelovi a Christopherovi. Ti tři seděli na druhé straně stolu a širokými rameny a svalnatými hrudníky vytvářeli hradbu, která Lucille účinně zabraňovala ve výhledu na zbytek místnosti. Když se podívala za Marcuse a Christophera, viděla u téhož stolu pět bratranců ve věku patnácti a šestnácti let – Aidana, Gregoryho, Justina, Nicholase a Evana. Ti všichni se hodlali přidat následujícího dne k průzkumné jízdě – předklonění hltali každé Marcusovo slovo.

Sebastian, Michael a Christopher se tvářili mnohem lhostejněji, ale Lucilla vnímala dychtivost, která z nich vyzařovala, proto jejich odměřené výrazy pozorovala se skepsí.

Šest nejstarších dětí včetně Prudence, která seděla vedle Lucilly z druhé strany, mělo společně s Louisou největší podíl na tom, že rodiče svolili ke společné rodinné oslavě Vánoc ve Vale. Chtěly prožít kouzlo bílých vánočních svátků v hlubokém, nerušeném tichu údolí, které zažily naposledy ještě jako malé děti. Všichni na ně vzpomínali s nostalgií. Chlapci se samozřejmě těšili na lov, ale přestože sezóna už začala, sníh zahnal vysokou zvěř hluboko do úzkých údolí nedalekých hor. Dohodli se, že skupina vyjede hned ráno, aby prozkoumala okolí před skutečným lovem plánovaným na den po svatém Štěpánovi.

Prudence – nejstarší potomek Démona a Felicity Cynsterových a Lucillina sestřenice, nejbližší

kamarádka a někdy i důvěrnice – se k ní naklonila, a když se Marcus nadechl, aby odpověděl Aidanovi, prohlásila: „Rozhodně se k nim přidám – pojedeš taky?“

Lucillu v žádném případě nepřekvapilo, že se Prudence chystá vyrazit na průzkum, koně byli odjakživa její vášní. Vzhledem k podobné posedlosti rodičů se dala její záliba snadno pochopit.

Lucilla uvažovala, že i ona pojede. Pohled jí zabloudil podél stolu k Louise – dívce s lesklými černými vlasy, světle zelenýma očima a okouzujícími způsoby. Uvědomovala si, že pokud zůstane v domě, Louisa se k ní přidá. Taková představa se jí ale příliš nezamlouvala. Ne že by spolu nevycházely – navzdory zářivě rudé hřívě Lucilly si byly povahově velmi blízké. Díky vlohám, jimiž Lucillu obdařila Paní, viděla v Louise ženu, která jednoho dne bude vládnout velkou mocí.

Kdykoli se však sešly, Lucilla cítila silnou potřebu Louisu řídit nebo vést – a zároveň věděla, že... to není správné. Louisa musí najít vlastní cestu bez její pomoci. Strasti a úklady, kterým bude čelit, jistě sehrají důležitou úlohu v jejím utváření, ať ji v budoucnosti čeká cokoli.

Bylo zbytečné vysvětlovat tuto skutečnost někomu, kdo nebyl stoupencem Paní. Takže...

Plánovaná vyjížďka Lucillu na většinu dne odvede z domu. „Ano, pojedu,“ přitakala. Jako vždy konzultovala svůj názor s Paní – se svým vnitřním kompasem – a překvapením se jí rozšířily zorničky.

Rozhodnutí jet s bratrance*m* je *správné*. Pokud jde o důvod... jako obvykle nejasný.

Na pódiu, na konci velkého stolu nejbližší tep-
lu z ohně v blízkém krbu se po všech přítomných
shovívavě rozhlížela Helena, vévodkyně vdova ze St.
Ives. Usmívala se při pohledu na vnoučata, prane-
teře a prasynovce. „Ti ale vyrostli.“

V jejím hlase znělo převeliké uspokojení.

Algaría si utáhla šál kolem ramen. „Rozhodně
vyrostli. Nepochybně zestárli. Ale jestli zmoudřeli?
Raději se zdržím komentáře.“

Poslední z trojice dříve narozených, starý
McArdle, se tiše zasmál. „Jsou jako všichni mla-
dí – teprve se poučí.“

Algaría ztichla, potom zamumlala: „Máte prav-
du – každý narazí na překážky a výzvy, ale jaké...
to se můžeme jen dohadovat.“

Helena odmítala dovolit Algarii, aby jí tajuplný-
mi narážkami kazila radost. „Po pravdě, právě to
mě v mém věku nejvíce těší, sledovat, jak klopýtají
a padají, potom se zvedají – pozorovat, jak se jejich
životy odvíjejí.“

Algaría a McArdle pohlédli na děti. Přestože
ani jeden z nich neodpověděl, nakonec oba sklo-
nili hlavu.

Helena si dopřála široký úsměv, jímž dala naje-
vo spokojenost, že ve filosofické diskuzi měla po-
slední slovo.

„Tak!“ Prudence zanořila kudrnatou světlovla-
sou hlavu do polštáře, který si nachystala v nohách
Lucilliny postele. Spala s Lucillou na jedné poste-
li, zatímco tři mladší dívky – její sestra Margaret
a sestřenice Lydia a Amarantha – nocovaly na ka-
valcích před krbem.

„Takže zítra strávíme většinu dne na koních, zatímco Boží hod bude jako obvykle plný jídla, pití a zábavy.“ Prudence se uvelebila v pohodlnější pozici a pokračovala: „Už si nevzpomínám – slavíte tady i den svatého Štěpána? S dárky a vším ostatním?“

„Jistě.“ Lucilla, zavrtná do přikrývek, naklonila hlavu, aby viděla na druhý konec postele. „Ale tady si na svátek svatého Štěpána dej pozor. Matka nás téměř jistě buď zítra večer, nebo spíš ráno na Boží hod požádá o pomoc při přípravě dárků. Dárky pro všechny zaměstnance a jejich rodiny chystají i strýc Sylvester a teta Honoria na Somershamu. Ale tady s námi přes zimu pobývají i naši pastýři a oslav se zúčastní všichni – ve velkém sále.“

Prudence kývla. „Takže na ten den máme o zábavu postaráno, pak následuje lov. A co dál?“

„Tři dny budeme odpočívat a pak přijde Hogmanay – konec roku a začátek dalšího.“

Prudence několik minut mlčela, poté se podívala na Lucillu. „Na příští rok se těším, protože ještě *nebudeme* uvedeny do společnosti.“

Lucilla chápavě přikývla. „Nadcházející rok bude vlastně poslední – poslední rok našeho dětství, dá se říct.“

„Měly bychom ho využít,“ navrhla Prudence. Téma ji nadchlo. „Uděláme všechno, co jsme chtěly, a nevynecháme nic, co zatím můžeme, ale co pro mladé dámy bude obtížnější.“

Lucilla se zasmála. „Například projíždět se po Parku svatého Jakuba v otevřeném kočáře?“

„Přesně tak! A jezdit na koni jako o závod. Zvláště, že takové věci v Londýně ještě příští rok provádět

můžu – třeba každé ráno, když budu chtít –, ale hned rok nato by mě považovali za nezpůsobnou a neslušnou.“

„Společnost miluje svoje pravidla a nezáleží na tom, jak jsou hloupá.“ Lucilla se zarazila. „Když se nad tím zamyslím, příští rok se k provádění všech těch ožehavých věcí hodí *dokonale*. Vyšší společnost se bude soustředit na korunovaci a všechny události s ní spojené, takže snadno unikneme pozornosti.“

„Správně,“ souhlasila Prudence. „Musím říct, že je mi líto děvčat, která už mají být uvedena do společnosti. Slyšela jsem, jak matka říká, že kolem korunovace zavládne pěkný zmatek a veřejnost zaujme jedině člen cizí královské rodiny.“

„Hmm.“ Přestože to Lucilla nikdy neřekla nahlas, netěšila se na to, až společně s Prudence a Antonií Rawlingsovou podstoupí formální uvedení do elegantního světa. Bude to neskonale nudné – a naprosto bez užitku. Předpokládala, že matka ji v tomto ohledu chápe, ale otec bohužel ne, přestože obvykle přijímal matčina nařízení inspirovaná Paní poměrně dobře. Jen kvůli němu pojedje Lucilla do Londýna, nechá se předvádět a vodit do tanečních sálů či do parků... všechno nadarmo. Věděla, že budoucnost na ni čeká zde, ve Vale, tak jako kdysi budoucnost její matky.

Netušila s kým ani jak nebo kdy, ale nepochybovala o tom, kde ji on – ať to bude kdokoli – najde.

Zde – na území, kterému vládne Paní.

Prudence se otočila na svou stranu a schoulila se. „Škoda, že nemohla přijet Antonia s rodiči.“

I Lucilla se uvelebila a přetáhla si příkrývku přes ramena. „Teta Francesca nám psala. Máma říkala,

že chtěli přijet, ale Antoniina babička onemocněla a oni ji nemohli nechat samotnou.“

Prudence zdráhavě uznala: „O Vánocích má být rodina pohromadě.“ Chvilé uběhla v tichu. „Snad nás navštíví, až v novém roce přijedete na jih,“ ozvala se ještě a zívla.

Lucilla zívla také. „Snad.“ O vteřinu později broukla: „Dobrou noc.“

„Sladké sny,“ odpověděla Prudence a Lucilla v jejím hlase slyšela smích.

2. KAPITOLA

Následující ráno Daniel společně s dalšími učiteli, Melindou a Claire přivedli svěřence – všechny děti školního věku včetně patnáctiletých a šestnáctiletých chlapců – dolů do velkého sálu na snídani.

Daniel bydlel v pokoji s Ravenem a Morrisem a všichni věděli, že není radno nechat děti vlastním plánům. Také si uvědomovali, že příslib jídla je nejmocnější lákadlo, jak dostat kluky z postele, donutit je se obléct a přimět, aby se chovali civilizovaně.

Když Daniel vedl hlučnou skupinu dětí ke stolu, všiml si s překvapením, že tři nejstarší členové společnosti – vévodkyně vdova, Algaria a McArdle – všechny předstihli a již si pochutnávají na houskách právě vytažených z pece s hustým zlatým medem z úlů ve Vale.

Při pohledu na Danielovu překvapenou tvář se McArdle ironicky ušklíbl. „V našem věku, mladíku, už nepotřebujeme dlouho vyspávat.“

Vévodkyně vdova spoutala Daniela pohledem světle zelených očí. „Navíc si s velkou radostí vychutnáme každé potěšení, které nám život ještě nabízí.“ A s nadšením se zakousla do pečiva.

Ačkoli Daniela její pronikavý pohled mírně zne-
pokojoval, usmál se, zdvořile sklonil hlavu a otočil
se zpátky ke svým méně zneklidňujícím žákům.

Děvčata, která byla ubytována v odděleném kříd-
le sídla, přivedla Melinda. Claire vstupovala s po-
sledními. Byla obklopena triem, čtrnáctiletou Ju-
liet – svou skutečnou svěřenkou, desetiletou Lydií
a osmiletou Amaranthou. Všechny čtyři přicházely
ponořené do živého hovoru.

Při velkých rodinných setkáních obvykle učite-
lé a guvernanky seskupovali děti podle věku a pro
každou skupinu organizovali vlastní zábavu. Daniel
kráčel podél lavic spolu s Ravenem a Morrisem a usa-
zoval kluky ke stolu – všech šest mladších chlapců
pohromadě na jednom konci dlouhého stolu a ved-
le nich pět chlapců ve věku patnácti a šestnácti let.

Komorníci, služky a kuchtíci přinášeli mísy
s ovesnou kaší a doprostřed stolu položili sklenice
zlatého medu. S tousty a džemem se objevily i džbá-
ny mléka a hrnky. Chlapci se okamžitě vrhli na jíd-
lo. Daniel se posadil na konec řady chlapců, Raven
a Morris proti němu. Claire usadila děvčata na la-
vice a zastavila se u místa vedle Daniela. Otočil se
na ni s vřelým úsměvem a natáhl ruku, aby jí po-
mohl překročit lavici.

Zaváhala. Její výraz, který byl jako obvykle váž-
ný, ale klidný, mu neprozradil nic z jejích myšlenek,
ale právě když mu začal pohasínat úsměv, vydala
nepatrný vzdech a odevzdaně mu položila prsty do
dlaně.

Sevřel je, chvíli jemně tiskl a cítil, že se v něm
něco pohnulo, což mu připadalo zvláštní, protože